

JØRN LIER HORST

**SALAMANTERIN
ARVOITUS**

Suomentanut Sanna Manninen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Norjankielinen alkuteos *CLUE – Salamandergåten*

First published in Norway by Kagge Forlag AS 2012

Copyright © Jørn Lier Horst & Kagge Forlag AS 2012

Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

Suomentanut Sanna Manninen

Suomenkos ilmestynyt ensimmäisen kerran

Sitruuna Kustannuksen julkaisemana vuonna 2015

ISBN 978-951-1-42570-0

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2022

Cecilia Gaathe asuu Täysihoitola Helmessä. Hänen isänsä Alan W. Gaathe on täysihoitolan omistaja ja johtaja. Cecilian äiti Iselin Gaathe hukkuu mystisesti Venepoukamassa edellisenä kesänä.

Leo Bast on juuri muuttanut Venepoukamaan. Hän asuu täysihoitolan yksityisellä puolella äitinsä Rebekan kanssa, joka on palkattu hotellin johtajaksi. Leon vanhemmat ovat eronneet. Hänen isänsä on toimittaja ja asuu Dubaissa.

Une Flaker asuu vanhempiansa ja kahden veljensä kanssa vanhassa kalastajan talossa Venepoukaman itäpuolella. Unen isä Widar Flaker on kalastaja ja äiti on opettaja kaupungissa.

Egon on Unen koira. Sen nimi on Egon, koska se on egoistinen ja itsepäinen ja toimii lähes aina oman päänsä mukaan. Polvenkorkuisella sekarotuisella Egonilla on kihara ruskea turkki, pitkä häntä ja kostea kuono. Egonin väitetään polveutuvan poliisikoirasta.

Täysihoitola Helmi

Täysihoitola Helmen rakennutti Cecilian isoisan isoisä yli sata vuotta sitten. Silloin vieraat tulivat höyrylaivalla syvänmerenlaituriin tai junalla kaupunkiin, mistä jatkoivat hevosvaunuilla rannikolle. Sodan aikana saksalaiset valtasivat täysihoitolan upseerien asunnoksi. Sen jälkeen omistajia oli useita, kunnes Cecilian äiti ja isä ostivat talon, kunnostivat sen ja alkoivat vuokrata huoneita vieraille. Cecilia ja hänen isänsä asuvat täysihoitolan yläkerrassa yksityisellä puolella, samoin kuin Leo ja hänen äitinsä. Cecilian tornihuone kohoaa korkealle täysihoitolan yläpuolelle.

Sisältö

1. Mies rannalla	9
2. Jäljet hiekassa.....	16
3. Salamanteri	23
4. Hylky	28
5. Yhdeksän huonetta.....	33
6. Kutsumattomia vieraita.....	41
7. Kaksi miestä veneessä	45
8. Näkymättömissä	51
9. Odottamaton vieras	55
10. Kiellettyä aluetta	61
11. Myöhäinen saapuminen	68
12. Punainen auringonlasku.....	72
13. Herttapari.....	78
14. Tyyntä ennen myrskyä	83
15. Tietovisa	90
16. Syvillä vesillä	95
17. Sitä on ilmassa	102
18. Myrsky-yö.....	108
19. Mies yli laidan.....	113
20. Vankina.....	117
21. Kaakaota ja kermavaahtoa.....	124
22. Epäilyttävä mekko.....	128
SOKRATES	131

”TIEDÄN VAIN SEN,
ETTEN TIEDÄ MITÄÄN.”

SOKRATES, 470–399 EAA

1. luku

Mies rannalla

Cecilia Gaathe ei ollut koskaan nähnyt kuollutta ihmistä. Ei ennen kuin nyt.

Hän ei ollut saanut nähdä äitiä, kun tämä kuoli edellivuonna. Vanha Tim oli löytänyt äidin laskuveden paljastamasta kivikosta Ankeriasniemestä. Cecilia oli kuullut Timin kertovan muille täysihoidolassa, ettei näky ollut ollut kaunis. Ankeriaat olivat olleet äidin kimpussa.

Nyt Cecilian edessä makasi mies vatsallaan ja pää hiekkaan hautautuneena. Mieheen oli takertunut levää ja meriheinä. Jalat olivat yhä vedessä aivan kuin hän olisi raahautunut maihin ja tuupertunut rannalle.

Cecilian sydän hakkasi kurkussa niin että hänen oli vaikea saada henkeä. Hän tärisi aivan kuin joku olisi ravistellut. Tärinä tuntui käsivarsissa ja jaloissa, jopa suussa.

Hän otti pari askelta taaksepäin, sulki silmänsä ja käänsi kasvonsa pois.

”Onko hän kuollut?” kuului hänen takaansa.

Cecilia kääntyi katsomaan. Kysyjä oli tuntematon poika. Pojalla oli ruskea iho, ja hän piteli toisessa kädessään kuulokkeita ja varjosti toisella silmiä kirkaalta aamu-auringolta. Cecilia ei nähnyt kunnolla pojan silmiä, mutta tämä oli hieman pitempi kuin hän ja ehkä kolmetoista-vuotias.

Cecilia nielaisi ja veti henkeä.

”Miltä näyttää?” hän sanoi.

Hänen äänensä värisi, eikä hän kuulostanut niin reippaalta kuin olisi halunnut.

Poika otti muutaman askeleen Cecilian viereen ja kallisti päätään. Myös Cecilia kääntyi katsomaan ruumista. Miehen käsivarret olivat levällään. Takin toinen hiha oli liukunut ylös ja paljastanut tatuoidun liskon.

”Sori”, poika sanoi ja keri kuulokkeiden johdon kielelle. ”Tyhmä kysymys.”

Poika otti sortsien taskusta iPhonen.

”Oletko ilmoittanut kenellekään?” hän kysyi.

Cecilia pudisti päätään.

Poika ei ryhtynyt valitsemaan numeroa vaan kohotti puhelinta ja näppäsi valokuvan. Sitten hän astui pari askelta lähemmäs ja näppäsi toisen.

”Etkö aio...” Cecilia aloitti.

”Joo, joo”, poika sanoi ja alkoi naputella puhelinta.

”Kenelle sinä soitat?”

”Äidille”, poika sanoi etsiessään numeroa. ”Äiti on täysihoidolan pomo”, hän lisäsi ja nyökkäsi maihin päin.

Samassa Cecilia tajusi, kuka vieras poika oli, ja puristi suunsa suppuun. Cecilian äiti oli johtanut täysihoidolaa. Äidin kuoleman jälkeen isä oli yrittänyt pyörittää täysihoidolaa yksin. Se oli sujunut hyvin syksyllä ja talvella, kun vieraita ei ollut kovin paljon, mutta kesäksi isän oli ollut pakko palkata joku äidin tilalle.

Pojan nimi oli Leo. Hänen äitinsä nimi oli Rebekka. Leo ja Rebekka Bast. Oli sovittu, että he saapuisivat tänään ja asuisivat täysihoidolan yksityisellä puolella.

Cecilia kuunteli, kun Leo kertoi kuolleesta miehestä puhelimesta. Leon ääni oli vakaa ja rauhallinen. Hän lopetti puhelun eikä sanonut muuta.

Aallot vierivät verkkaan valkealle rannalle ja lipuivat hitaasti pois. Ne nykivät liikkumattoman miehen housunlahkeita.

Cecilia yritti olla katsomatta miestä. Hän antoi katseensa liukua pyöreiksi ja sileiksi hioutuneilla kallioilla, jotka reunustivat lahtea molemmin puolin. Muutama lokki kaarteli laiskasti taivaalla. Kauempana näkyi maihin palaava kalastusalus. Illalla ja yöllä oli myrskynnyt, mutta nyt meri oli niin tyyni, että majakan luona näki vedessä kallioiden ja kivilohkareiden heijastumat.

Oikeastaan Cecilia oli päättänyt olla puhumatta

uudelle pojalle tai hänen äidilleen, joka tuli johtamaan täysihoitola. Kuollut mies oli muuttanut kaiken.

”Mitä luulet että on tapahtunut?” Cecilia kysyi.

Leo kohautti olkapäitään. Kuriton tumma otsatukka heilahti.

”Hän on varmaan hukkunut”, Leo sanoi. ”Täällä on ennenkin hukkunut ihmisiä.”

Cecilia ei vastannut. Hän tiesi liiankin hyvin, että Leo oli oikeassa.

”Mutta miten mies joutui tänne?” hän kiiruhti kysymään ennen kuin Leo sanoisi enempää. ”Kuka hän on? Ja mistä hän tulee?”

Leo käänsi katseensa häneen. Silmät olivat kirkkaat ja vihreät, Cecilia huomasi nyt. Pienistä pupilleista lähti ohuita ruskeita juovia.

”Mistä minä tietäisin?” Leo sanoi.

Cecilian isä ehti rannalle ensin. Hän oli hengästynyt juoksemisesta. Tuuheat harmaat hiukset olivat valahtaneet otsalle. Hän haroi hiuksiaan ja suoristi silmälasinsa. Nimikyltti hänen rinnassaan oli vinossa. *Alan W. Gaathe, johtaja.*

Isän perässä tuli nainen, jolla oli polvipituinen hame, piukka neulepusero ja lyhyet vaaleat hiukset. Korkokenkien vuoksi hän ei päässyt perille yhtä nopeasti.

Isä pysähtyi ja hieroi niskaansa. Leon äiti seisahtui